

Ако сте се питали зашто је филозофија у Србији на умору, одговор можете ишчитати из [текста Бојана Благојевића](#) „О научној критици и идеолошком кукумавчењу“. Са Благојевићем и њему сличним, фино распоређеним и безбрижно ситуираним по филозофским факултетима и институтима дилем Србије, право је чудо да наша филозофија још увек даје икакве знаке живота. Ако је ишта од ње остало, то је само оно што разни Благојевићи нису (по)стигли да дефинитивно покопају.

Где Динић стаде, ту Благојевић продужи. Прегршт замена теза, инсинуација, фалсификата, (ни)мало смирености и логике. Све то наравно зачињено већ опробаном, потпаљивом реториком како би неукост овакве салате од речи и мишљења деловала укусније и заводљивије. Пођимо од Благојевићевог урнебесног тумачења мог позивања на Канта. Оно је смислено таман колико и његова изјава „да је Кант жив, преврнуо би се у гробу“. Нема овде никакве зјапеће провалије између бића и делања о којој Благојевић грозничаво наклапа (нити се то може очекивати од једног модерног мислиоца какав је Кант). Наиме, ја све време на првом месту говорим о хомосексуалности (делању), а онда, посредством ње, о хомосексуалцима (бићу). Биће хомосексуалца (то ко је хомосексуалац) одређује хомосексуална пракса. Ова пракса се дефинише као обављање сексуалних чинова *само/искључиво* са особама истог пола. Максима (принцип) тог делања је, стога, „обављати сексуалне чинове *само/искључиво* са особама истог пола“ (а не она коју Благојевић жели да подметне, „понашати се у складу са својом сексуалном оријентацијом“, јер се из тога не види о којој оријентацији је реч). Јасно је да се за ову максиму не може (рационално) желети да постане општи закон. Јер, када би она важила (као сваки општи закон) за све, дакле, када би сви обављали хомосексуалну праксу, тј. били хомосексуалци, такав свет не би могао да настане (осим на неки фантастичан начин), а ако би настао, морао би да нестане. Зато хомосексуалност није у складу са Кантовим категоричким императивом. Кратко речено, она је неморална.

Ова основна идеја стога још увек делује неуздрано. На нивоу принципа, а о томе (као филозофи) овде треба да говоримо, ништа не помаже Благојевићево запомагање и позивање на чињеницу да хомосексуалци могу имати децу. Он би требало да зна да се у филозофској расправи позивамо пре свега на унутрашњу логику неког принципа, а не хватамо наврат-нанос за фактицитет како би скрпили и спасли теорију. Да, хомосексуалци могу да имају децу (а неки од њих и имају). Али не као хомосексуалци, а то је овде одлучујуће. Они морају бити

изван

те праксе да би дошло до рађања деце. Утолико више се на ову емпиријску контингентност не можемо ослањати када имамо у виду чињеницу да је број деце (бивших или садашњих) хомосексуалаца врло танак. Као што је мршав и учинак вештачке оплодње, на коју стога не можемо рачунати као на адекватну замену за хомосексуалност. На сву срећу по човечанство, већина људи је још увек доследно хетеросексуална и органски здрава, па се упушта у природне хетеросексуалне односе, из којих се рађају деца, без потребе да се ослањају на помоћ науке (вештачке оплодње). На таквим односима паразитирају и сви они хомосексуалци који немају децу нити имају намеру да је добију (они живе и уживају на рачун оријентације која није њихова, на основу дара живота који не враћају другоме). Да смо њихову оријентацију узели као начелно сасвим непроблематичну и равноправну, они се можда не би ни родили, па бисмо остали ускраћени за различитост коју у свет свакако уносе, што можда није добро. Било би одвећ досадно када би све у свету било морално...

Борећи се против ветрењача, теза које нису моје, већ просто измишљене у његовој уобразиљи, Благојевић смехотресно зуји и унезверено лупа по мојим аргументима к'о мува без главе. Искрено, можда је боље било да је ћутао и пустио нас да живимо у илузији да је некакав филозофски зналац, него што је овако јавно проговорио и отклонио сваку сумњу. Ал' срећа у несрећи да нас бар лепо забавља. Његова аналогија са питањем „Шта би било кад бисмо сви били Марио Калик?“ заиста је трагикомична. Благојевић наравно не зна да је само ово питање бесмислено (а не тек његове консеквенце као у случају универзализације хомосексуалности) јер, чисто логички, не можемо сви бити Марио Калик. Моја маленкост је просто сингуларна, а моје (као и било чије) име је, како би рекао Крипке, ригидни десигнатор, оно означава само ту индивидуу и ниједну другу (о овоме Благојевић изгледа ништа не зна). Зато би боље било да је поставио нпр. следеће питање: „Шта би било када би сви филозофи филозофирали као Бојан Благојевић?“. Ово питање наравно има смисла, али је одговор поражавајући. Било би то (само)убиство филозофије...

О Благојевићом бркању сексуалности и љубави, баналним питалицама које немају везе са мојим становиштем или бисерима „мудрости“ попут оне да су судови који говоре о нужности, нужно аналитички (Кант не може оживети, али да је жив, вероватно би се ухватио за главу), нећу посебно. Од ових папазјанија и млаћења празне сламе, важније и озбиљније је то како Благојевић представља досадашњу полемику. Замена теза и инсинуације поново су на делу. Наравно да ја, а сигуран сам и аутори који су се нашли на мети „Времена“, знамо да јавно излагање не гарантује да ћемо добити само похвале, нити да ће све критике које добијемо бити конструктивне или добронамерне. Па управо су досадашњи наши критичари, укључујући самог Благојевића, показали колико је њихова критика деструктивна и злонамерна. Дакле, немамо ништа против *критике као такве* . Али итекако имамо против *критике која је чисто идеолошка*

О једном филозофском самоубиству

Пише: Марио Калик
четвртак, 07 јун 2012 15:10

, која је, као таква, крцата нескривеном идеолошком мржњом, подметањима и лажима, а таква се против нас води од самог почетка. Нема ту ни трунке поштовања правила научне непристрасности, објективности, тачности. Е па на велику жалост разних Динића и Благојевића, има нас који ћемо се против такве примитивне идеологизације борити, нарочито када смо директно изложени њеној распомамљеној паљби.

О каквој „науци“ и „научној критици“ се код Благојевића ради најбоље илуструје његово приказивање случаја професора Милана Брдарара. Апсолутно верујући Поверенику за заштиту равноправности, тј. Држави, на реч, а нимало се не осврћући на Брдаров одговор (питање да ли уопште зна за њега), Благојевић подмеће Брдару став да *хомосексуалце треба принудно лечити*

. То је ноторни фалсификат јер тако нешто Брдар уопште није рекао (био сам присутан на том предавању). Брдар је, имајућу у виду управо мишљења многих научника (Благојевић изгледа не зна да је у научним круговима то питање још увек контроверза), само рекао да је хомосексуалност болест која се

можда може

лечити променом пола (

ко хоће

, и

ако наука то може

). Јел' можда забрањено сумњати у став да хомосексуалност није болест?! Јел' нам се то намеће нови средњи век у коме ће „званични став научне заједнице“ имати тежину догме, а они који га (научно) доводе у питање, бити јавно анатемисани (за почетак)?!

Безгранична, догматска вера у став Државе и „научне“ Инквизиције никакве везе нема ни са науком, ни са филозофијом...

(Време, 7. јун 2012)